SURPRIZE ÎN ULTIMA COMPETIȚIE DE AMPLOARE A ANULUI

Maeștrii paletei din 13 țări s-au întîlnit recent, în localitatea suedeză Trolhattan, în ultima confruntare de amploare a anului.

În mijlocul unui peisaj de iarnă aspră, cu zăpadă și ger, ambianța frumoasei săli în care s-a desfășurat concursul nu a reușit să ispitească prea mulți spectatori. Nu e mai puțin adevărat că, spre deosebire de competițiile anterioare, de data aceasta, eforturile participanților au îmbrăcat un văl de oboseală care a frustrat întrecerea de dispute electrizante.

Ca de obicei însă, cînd participă atîtea nume sonore ca Schöler, Alser și Johansson, Barnes, Gomozkov, Amelin și Sarhoian, Stanek și Miko la băieți, sau Zoia Rudnova, Rita Pogosova, Diane Schöler și Agnes Simon, Marita Neidert, împreună cu sportivele noastre, surprizele și-au făcut din nou apariția.

Maghiarul Tibor Klampar, în vîrstă de 18 ani, a cîștigat proba de simplu bărbați, învingînd la rînd pe Lieck (3—0), Alser (3—1), Gomozkov (3—2), Sarhoian (3—1) și în finală, pe Johansson cu 3—2. De asemenea, Jonyer (Ungaria) l-a eliminat în turul doi pe Schöler cu 3—2. Reprezentativa masculină a gazdelor a trebuit să se mulțumească cu un singur titlu cucerit, cel la echipe. Finala probei disputate între Suedia (în formația Johansson—Alser) și U.R.S.S. (Amelin—Gomozkov) 3-2, a furnizat publicului cele mai bune meciuri ale competiției. În schimb, sovieticii și-au luat revanșa (3—2) printr-o victorie, meritată asupra campionilor mondiali, în finala de dublu bărbați.

Echipa iugoslaviei nu a putut evolua la adevărata ei valoare întrucît, Stipancici, bolnav, s-a retras din concurs, iar Surbek n-a fost nici el în deplină stare de sănătate.

Nici în probele feminine n-au lipsit surprizele. Cea mai puțin scontată: înfrîngerea Mariei Alexandru, în primul meci, la Wibke Hendriksen (R.F.G.). Cîștigătoarea este o jucătoare tînără și tenace care a închis jocul de la început și a știut să beneficieze în numai trei seturi (12, 9, 18) de acțiunile confuze și pline de greșeli ale Mariei. Numeroasele greșeli elementare, mă refer în special la jocul de mijloc total dereglat, la repetatele goluri de concentrare, la desele acțiuni neinspirate — la capătul unei etape de formă sportivă și antrenament continuu — mă îndeamnă să cred că și la Alexandru poate fi vorba de o doză de oboseală alături de unele lipsuri tehnice în atac încă neremediate. În progres față de evoluțiile anterioare, dar încă fără victorii concludente, a evoluat Eleonora Mihalca. În proba de simplu ea a fost eliminată de Rudnova (U.R.S.S.) cu 3—0 (în sferturi de finală), iar la echipe a învins pe Jill Shirley (Anglia) și a pierdut după un meci disputat la Diane Schöler.

Mai bine a evoluat cuplul nostru M. Alexandru—E. Mihalca. Siguranța și topspinul îmbunătățit la Mihalca au readus-o în postura de inițiatoare și realizatoare principală a acțiunilor. Cuplul nostru a urcat pe prima treaptă a învingătorilor după victorii înregistrate cu 3-2 la Calinska—Novorita, cu 3—2 la Simon—Schöler, cu 3—2 la Rudnova—Pogosova, în finală.

La dublu mixt am încercat un cuplu format din Maria Alexandru și maghiarul Borzsei. Ambii fiind defensivi nu trezesc încă speranțele pentru alcătuirea unui dublu de perspectivă, spre deosebire de soții Schöler care cu apărarea lor mai incisivă continuă să se numere printre protagoniștii probei. Totuși, ei au pierdut în cinci seturi, la Rudnova—Gomozkov în finală.

Revenind la proba de simplu femei, tenacitatea reprezentantelor din echipa R.F.G. s-a concretizat printr-o finală a veteranelor Agnes Simon și Diane Schöler, încheiată după un joc sinost de activizare, cu victoria primei jucătoare: 3—2.

A fost al doilea concurs de anvergură la care a lipsit Mary Shannon—Wright și echipa Angliei resimte absența ei. Se pare însă că proaspetele ei îndatoriri de mamă au redus mult din interesul pe care-l avea pentru tenis de masă.

Suita de concursuri de la începutul actualului sezon a mai înregistrat absența totală a campioanei europene Ilona Vostova și a campioanei mondiale (la echipe), Svetlana Grinberg. Ele vor relua întrecerile în a doua jumătate a sezonului.

În continuarea programului nostru, lunile decembrie și ianuarie sînt destinate pregătirii, apoi publicul bucureștean va avea prilejul să urmărească o nouă confruntare a paletelor din Europa, între 6 și 8 februarie, la București, cînd se vor desfășura internaționalele României.

prof. Ella CONSTANTINESCU
antrenor federal

ÎN SALA DIN PARCUL „23 AUGUST"

RECORDURI REPUBLICANE DE JUNIORI ȘI RECORDURI DE... PARTICIPARE

Un nou concurs organizat de Viitorul! La sfîrșitul fiecărui an, iubitorii atletismului bucureștean s-au obișnuit cu aceste ultime tentative de îmbunătățire a performanțelor. Numărul mare de concurenți este o dovadă a interesului suscitat de întreceri. La ultimul concurs, în sala „23 August" din Capitală, au evoluat 810 atleți (!), un adevărat record de participare. La 50 m s-au desfășurat 63 de serii, însumînd 378 de alergători!

Dar au mai fost și alte recorduri în concursul organizat de Viitorul (în colaborare cu Ș.S.A. și cu sprijinul comisiei municipale de atletism). După ce a fost ținută mult timp „pe tușă" de un traumatism multilateral, Elena Mîrza de la Ș.S.A. (eleva prof. Gh. Stănescu), a reintrat în atenție cu un 7,5 s la 50 metri garduri, egalînd recordul republican de junioare și de senioare. Sărind la lungime 6,65 m, Fl. Stoian (Viitorul — antrenor N. Păcuraru) a depășit cu 4 cm recordul de sală al juniorilor mici. În sfîrșit, Al. Szentpeteri (Ș.S.A.) și-a egalat recordul stabilit cu o săptămînă înainte, realizînd 7,1 s la 50 metri garduri juniori mici.

Din restul probelor, remarcăm disputata cursă a seniorilor pe 50 m (Munteanu 5,8, Lăzărescu 5,8, Zamfirescu 5,9), ca și întrecerea feminină pe distanța similară, în seriile căreia aceeași Elena Mîrza a marcat 6,6 s — la o zecime de recordul junioarelor.

Alte rezultate: JUNIORI I — **50 m:** Fl. Stoian 6,1, T. Petrescu (C.A.U.) 6,1, Al. Dirațian (Viitorul) 6,1; **50 mg:** Fl. Grigore (Constructorul) 7,2; **înălțime:** I. Cherciu (Metalul) 1,65; **lungime:** V. Toma (C.S.Ș.) 6,67, HC-Cr. Ivan (Dinamo) 6,77; **triplu:** P. Manu (C.A.U.) 13,98, A. Berbec (Viit.) 13,17; **greutate:** Gh. Dumbravă (Progresul) 13,95, M. Beltig (Lic. 35) 13,35, N. Pană (Ș.S.A.) 13,33; JUNIOARE I — **50 m:** Mariana Balaban (Viit.) 6,9 (6,8 în serii); **înălțime:** Lucia Mărgineanu (Progr.) 1,45; **lungime:** Elena Mîrza 5,42, Ecaterina Bidilică (Ș. S. A.) 5,27, Emilia Huiung (Viitorul), 5,20; **greutate:** Elena Dumitrescu (Ș.S.A.) 10,52; JUNIORI II — **50 m:** S. Zbarcea (Progr.) 6,2, D. Popa (Lic. 35) 6,2; **50 mg:** E. Gheorghe (C.S.Ș.) 7,2; **înălțime:** Cr. Dreptu (Ș.S.A.) 1,80; **prăjină:** M. Voicu (C.S.Ș.) 3,80, I. Dragomir (Ș.S.A.) 3,50; **lungime:** V. Dumitrescu (Ș.S.A.) 6,48, G. Rădășan (C.S.Ș.) 6,45; **greutate 5 kg:** G. Călin (Ș.S.A.) 14,22, P. Neagu (Lic. 35) 13,61; JUNIOARE II — **50 m:** Adriana Teodoru (C.S.Ș.) 6,9; **50 mg:** Carmen Dumitrescu (Constr.) 7,9, Georgeta Popa (C.S.Ș.) 7,9 (în serii — 7,8); **înălțime:** Cecilia Drimbăreanu (Progr.) 1,40; **lungime:** Dorina Cătineanu (Met.) 5,16; **greutate:** Cristina Slașomeanu (Tehnica Brănești) 10,62, Elena Pațac (Progr.) 10,58, Domida Bănică (Progr.) 10,53; COPII I (născuți 1955 — 56) — BAIEȚI — **50 m:** I. Predescu (Ș.S.A.) și C. Iacomi (Constr.) 6,3; **înălțime:** Cr. Ene 1,65, C. Geambașu 1,65 (ambii de la Ș.S.A.); **lungime:** I. Predescu 5,68, B. Bedrosian (Viit.) 5,63; **greutate 4 kg:** M. Matei (Progr.) 10,70; FETE — **50 m:** Virginia Silași (Met.) 7,0, Florica Nistor (Ș.S.A.) 7,0, Adriana Dumitrache (Rapid) 7,0; **înălțime:** Paula Laru (Met.) 1,37; **lungime:** Ileana Găvozdea (Progr.) 4,94; **greutate 3 kg:** Felicia Drăgoi (Progr.) 9,18, Elisabeta Ștefan (Constr.) 9,10; COPII II (1957—58) — BAIEȚI — **50 m:** Cr. Ostaficiuc (Viit.) 6,8, C. Petrea (C.S.Ș.) 7,0; **înălțime:** C. Petrea 1,34; **lungime:** M. Voicu (Șc. Gr. 66) 4.60; FETE — **50 m:** Corina Boboc (Ș.S.A.) 7,2; **lungime:** Tatiana Bursuc (C.S.Ș.) 4,47. (AD. I.).

„ABIA ACUM AM PRICEPUT MAI BINE CE AVEM DE APĂRAT"

(Urmare din pag. I)

mis o greșeală. Căzut jos, între corzi, cu capul în afara ringului, el a fost lovit năpraznic, în plină figură. Ne așteptam ca meciul să ia sfîrșit prin descalificarea adversarului. Dar arbitrul l-a numărat pe Chivăr pînă la opt și a dictat reluarea luptei. Maestrul Popa, sesizînd că Chivăr nu-și revenise complet și ținînd cont de celelalte două meciuri care-l așteptau, a aruncat prosopul în ring. Așa s-a produs abandonul lui Chivăr. În rest, știți prea bine din... presă.

— Despre acel 5—5 cu reprezentativa Irlandei, ce ne puteți spune?

— Sosiți la Dublin în ziua de 26 noiembrie, după victoria asupra Franței, băieții noștri se simțeau mai... grozavi decît sînt... Chestie psihologică. În afară de aceasta, gripa și-a făcut cîteva victime printre noi... Dumitrescu și Silberman aveau deja febră. Totuși, au boxat. Și, bineînțeles, evoluțiile lor au fost ceva mai slabe. Factorul care a influențat însă cel mai mult evoluția unora dintre boxerii noștri a fost schimbarea ordinii meciurilor, anunțată cu cîteva minute înaintea partidei, din cauza televiziunii, care a transmis o parte din gală. Cuțov, de pildă, a inaugurat întîlnirea, intrînd în ring complet neîncălzit. În prima repriză, în care și-a făcut încălzirea, eram îngrijorați. Următoarele, însă, au constituit recitalul său de voință.

— Cum v-ați simțit în Irlanda?

— Deși nu mai simțeam temperamentul latin cu care ne obișnuiseră francezii, am întîlnit acolo multă considerație. De altfel, am fost invitați la una din... ședințele parlamentului, unde într-una din pauze, am întreținut o interesantă convorbire cu ministrul de externe al Irlandei, dr. Hillery, un mare iubitor al sportului cu mănuși.

După meciul cu Irlanda, care ne demonstrase că simpla prezentare a „cărții de vizită" nu este de ajuns, am luat măsuri deosebite. Antrenamente zilnice, regim strict de odihnă, alimentație specifică și rațională. Medicul lotului, Petru Radovici, și-a adus contribuția, grăbind procesul de restabilire a celor bolnavi. După meciul de la Glasgow, mulți dintre cei care au urmărit în Goven Town Hall sau la televizor întîlnirea, au afirmat că, de fapt, românii cîștigaseră cu 10—0. Decizia dată în defavoarea lui Aurel Dumitrescu a fost discutabilă, iar campionul Scoției, Mc Hugh, trebuie să mulțumească în totalitate arbitrilor pentru victoria sa asupra lui Ciucă.

— Dacă ați face un sumar al tuturor aspectelor, ce ne puteți spune, în două cuvinte, despre acest turneu?

— Turneul, primul de acest gen efectuat de reprezentativa României, s-a dovedit extrem de util. A fost un mijloc de a-i deconecta puțin pe băieți, dar, în același timp, de a-i menține în activitate. Deși aici, acasă, nu acordasem întîlnirilor o atenție mai mare decît unor „amicale"; acolo ne-am dat seama că trebuie să privim lucrurile cu mare seriozitate. Meciurile au fost strînse, ridicîndu-se, uneori, la nivelul ringului continental sau olimpic. Astfel, turneul a constituit și un veritabil mijloc de sondare a nivelului boxului din trei țări cu tradiție, la numai cîteva luni după campionatul european. Boxerii noștri au cîștigat un plus de experiență. S-au stabilit o serie de legături cu federațiile acestor țări și am reușit să facem o frumoasă propagandă boxului românesc.

Am înțeles, totodată, mai bine ca oricînd, că reprezentăm un „nume" în boxul continental, că ne-am cîștigat un prestigiu pe care trebuie să-l apărăm oricînd și oriunde...

CĂILE UNEI SPECTACULOASE RETROGRADĂRI

SOLUL ARID

În prologul investigației asupra debilității voleiului românesc afirmam că rădăcinile răului de care este bîntuit acest sport sînt implintate adînc în realitate. În realitatea unui sol devenit insuficient și arid. Într-adevăr, cea mai recentă statistică privind numărul de practicanți arată că în prezent sînt de circa 3 ori mai puțini jucători legitimați față de o perioadă nu prea îndepărtată și că, de-a lungul unui deceniu, acest număr a coborît continuu. Suprafața de pe care se recoltau marii performeri, jucătorii de excepție, s-a îngustat, contribuind în mare măsură la declanșarea crizei, începînd cu 1967, cînd vechea generație de aur a început să părăsească arena. Situația — neobservată sau, mai bine zis, ignorată de forul de specialitate — are mai multe determinante. Pe de o parte, sporirea interesului tinerilor pentru alte domenii (extrasportive) o dată cu pierderea stimulentelor și entuziasmului care îi atrăgeau pe terenurile și în sălile de sport, pe de altă parte transferarea preferințelor către alte jocuri — în vogă — și care ofereau posibilități mai mari de a atinge în scurt timp marea performanță, voleiul necesitînd o pregătire mai îndelungată și mai dură. Din dispuța preferințelor, voleiul — lipsit de arme cu care să-și apere firma și prestigiul cîștigat cîndva în rîndul amatorilor de sport — a ieșit foarte sifonat. Totul s-a petrecut sub privirile impasibile ale celor care ar fi putut să-i stăvilească degringolada lentă, dar sigură și evidentă. Așa s-a ajuns ca astăzi voleiul să părăsească sfera celor mai populare sporturi, îngustîndu-și amenințător baza. Acum, mai mult de jumătate din județele țării nu organizează campionate, altele le-au înlocuit cu... ficțiunile hîrtiei. Neparticiparea multor reprezentante județene la etapa calificărilor atestă — dincolo de ratiunile financiare invocate — o ignorare totală a voleiului la nivelul bazei.

Se va spune poate că este insuficientă argumentarea, prin această situație, a declinului voleiului românesc la nivelul elitei. Bineînțeles, piățile stăruie pe fiecare treaptă a piramidei și poate cele de la vîrful ei sînt mai greu de tămăduit. Ni se pare însă că răul pornește de la bază și că voleiul de mare performanță, cu toate metehnele sale, se sprijină pe un teren foarte slăbit.

Se crede și nu fără dreptate, că mediul rural este o sursă de talente, încă în stare matură, de oameni viguroși, apți pentru înalta performanță. Ce folos, însă, dacă acest mediu a fost în ultima vreme — în ceea ce privește voleiul — încet-încet părăsit pînă la ignorare. Se pare că în curînd divizia școlară, care nu și-a dat încă deplin roadele și care străbate și mediul rural, va rezolva această stare de lucruri. Totuși, trebuie să recunoastem că și aici profesorii caută performanța imediată, ieftină, folosind școlari dotați din punct de vedere fizic (în stare să dea satisfacții la acest nivel), dar care nu prezintă nici o garanție în ce privește progresul, fiind neînzestrați pentru volei. Cîți dintre profesori se pot făli că au scos un jucător sau doi de valoare? Foarte puțini. Este și mai trist faptul că secțiile de volei ale școlilor sportive nu-și aduc contribuția la ridicarea performanței (mai ales la fete). Menirea acestor unități este numai aceea de a învăța niște elemente absolut nedotate (și finalele pe țară ale campionatelor de junioare au fost o mărturie în acest sens) jocul de volei?

Nici 15 la sută din profesorii cu echipe în divizia școlară, ca să nu mai vorbim de cellalți, nu se gîndesc să aducă o contribuție minimă voleiului în general.

Exista mai înainte o nedisimulată pasiune a unor „căutători de perle"; aceștia cutreierau orașele și satele în căutarea jucătorilor. Acum pare că nimic nu mai frapează privirile antrenorilor, nu-i mai interesează creșterea jucătorilor, ci își disputa cu lăcomie pe cei ce răsar ici-colo. Așa se face că a fost necesar ochiul de Argus al profesorului bucureștean Jean Săvulescu pentru a descoperi un Codoi în jurul Aradului, un Cătălin în jurul Mizilului, un Penciulescu în Capitală — ca să dăm doar unul din puținele exemple (căci pasionații sînt puțini) ce ne stau la îndemînă. El ne oferă argumentul (nu unic) în favoarea ideii că voleiul în provincie nu are susținători. Cîți Cătălin, Penciulescu, Dumănoiu, Codoi etc. nu se pierd în toate colțurile țării? Adesea primim la redacție scrisori de la tinerii care ar vrea să joace volei și nu știu cui să se adreseze!

O vină în tîncezirea căutărilor de talente revine federației care i-a ignorat, nu i-a stimulat îndeajuns, pierzînd astfel „mîini de aur" ce îi furnizase, în anii de glorie ai voleiului, talente remarcabile.

Prin urmare, la îngustarea ariei voleibalistice, la diminuarea cantitativă, se adaugă coborîrea pe plan calitativ. Îngustul teren din care își trage seva voleiul nostru este, deci, pe deasupra, quasi arid. Multe izvoare care-i întrețineau strălucirea și la nivelul național s-au blocat undeva în adînc între limitele bazei performanței. Prăbușirea unor centre voleibalistice (Cluj, Brașov, Timișoara etc.), ce-au fost ani în șir pepinieră pentru elită, ilustrează criza voleiului la nivel național. Resuscitarea recentă a Timișoarei nu-i mai dă totuși acestui centru vigoarea de altădată.

Și totul pornește de la această bază, unde voleiul a pierdut adeziunea majoritară a tineretului, a pierdut dragostea vechilor săi animatori, precum și bătălia cu celelalte sporturi. În plus, nici nu a primit o „mînă de ajutor" din partea nimănui.

Aurelian BREBEANU

ȘAHIȘTII CLUJENI ÎNVINGĂTORI ÎN „CUPA CELOR 4 ORAȘE"

CLUJ (prin telefon). În localitate, a luat sfîrșit tradiționala întrecere șahistă *„Cupa celor 4 orașe"* (Arad, Oradea, Satu Mare și Cluj), aflată la cea de a 15-a ediție. Nivelul turneului a fost ridicat, în echipele participante (cîte 8 bărbați și 2 femei) găsindu-se 4 maeștri și 7 candidați maeștri. Cea mai omogenă garnitură au prezentat-o gazdele, care și-au reeditat, de altfel, succesele din ultimii doi ani. Clujenii au obținut următoarele rezultate: 5½—4½ cu Arad, 9—1 cu Satu Mare, 6½—3½ cu Oradea. De menționat că, în întîlnirea cu selecționata orașului Satu Mare, clujeanul Adrian Buza, mergînd cu negrele, l-a învins (la mutarea 55) pe maestrul Iuliu Szabo, revelația recentei finale a campionatului național. Din echipa învingătoare s-au mai remarcat Margareta Juncu și Mihai Breazu (acestuia din urmă i s-a înmînat, în mod festiv, titlul de maestru, acordat de curînd). Alte evidențieri: Rodica Ghișa, Viorica Kertes, Alfred Kertes (Arad), Mihai Șuta, Margareta Bereczki (Oradea) și Ștefan Gall (S. Mare). *Clasament final:* 1. Cluj 21 p, 2. Arad 17 p, 3. Oradea 14½ p, 4. Satu Mare 7½ p.

PAUL RADVANI, coresp.

VISLE ȘI RAME

STROC RIDICAT

Prezent în mod constant pe programul J.O. moderne, extins pe toate continentele, canotajul se află, astăzi, în fața unor încercări de înnoire, de renunțare la unele tradiții conservatoare. Federația internațională purcede acum (mai bine mai tîrziu...) la modificarea statutelor și a regulamentelor întocmite încă din perioada cînd acest sport era practicat doar în cinci-șase țări din Europa. Una dintre cele mai esențiale hotărîri din cadrul ultimului congres al F.I.S.A. se referă la modificarea actualului sistem competițional, prin transformarea campionatelor europene masculine în campionate mondiale, începînd cu anul 1973, și a campionatelor europene feminine tot în „mondiale", din 1974. La fel de importantă apare și intervenția F.I.S.A. pe lîngă C.I.O. pentru includerea canotajului feminin în programul J.O., începînd cu ediția din 1976, intervenție care prezintă șanse mari de rezolvare.

Paralel, fiecare federație națională se vede obligată să-și mărească eforturile, pentru a nu rămîne în urma înnoirilor care vor aduce restructurări sensibile în dezvoltarea acestui sport.

În fața federației române de specialitate — care în ultimii ani a dovedit, din păcate, unele înclinații spre conservatorism și mai ales rutină — stă mai mult decît oricînd rezolvarea unei serii de dificile probleme, atît de ordin organizatoric cît, mai cu seamă, metodic. Unele dintre ele se referă la un viitor mai îndepărtat, altele la unul foarte apropiat, privind desfășurarea sezonului 1970. Toate au însă o importanță vitală. De aceea, în rîndurile de față vom căuta să le enumerăm, ca un **ghid al preocupărilor majore**, în ceea ce privește activitatea canotajului românesc:

— asigurarea cadrelor de perspectivă pentru cele două loturi reprezentative, masculin și feminin, care se mențin astăzi doar prin aplicarea unei „respirații artificiale", fapt ce nu poate asigura cantitatea și, îndeosebi, calitatea necesară a schimbului de mîine;

— întărirea actualelor loturi, prin aplicarea unei epurări drastice privind tot ce este lipsit de perspectivă, prin acordarea unor condiții diferențiate de pregătire sportivilor fruntași. Aceasta — pentru crearea unor concordanțe între cerințe și condiții și pentru a se oferi stimulentul necesar;

— folosirea judicioasă a calendarului competițional internațional, care chiar și atunci cînd se prezintă insuficient — ca număr de competiții — nu este folosit în mod corespunzător;

— revizuirea concepției privind metodica pregătirii, mai ales la nivelul juniorilor și al lotului reprezentativ masculin;

— îmbunătățirea bazei materiale, pornind de la ameliorarea condițiilor de pregătire de la Snagov sau căutarea altor soluții și terminînd cu gospodărirea corectă a parcului actual de ambarcațiuni de concurs, folosit abuziv în ultimii ani;

— revitalizarea activității secțiilor, cu influență directă asupra valorii internaționale a schifiștilor noștri. Canotajul nu poate fi privit doar sub prisma echipajelor reprezentative, iar grija față de viața cluburilor și secțiilor de specialitate trebuie înțeleasă ca o condiție firească a existenței elitei schifului românesc, care numai prin formule de laborator nu-și va putea asigura viitorul;

— înviorarea centrelor cu tradiție, acțiune ce ar trebui să oblige la mai mare răspundere cadrele de specialitate sau comisiile locale.

Iată cum se înfățișează, după părerea noastră, cele mai acute probleme din canotajul românesc. Avem de-a face cu cîteva elemente cheie și am dori să subliniem că numai prin rezolvarea tuturor acestora, fără excepție, de către toți factorii interesați, vom putea asigura dezvoltarea și progresul valoric dorit.

La noi, activitatea a reînceput în acest sens aproape imediat după terminarea sezonului competițional, atît în cadrul federației și a activului său obștesc, cît și la nivelul secțiilor. Unele probleme teoretice finalizate sînt puse în aplicare: lotul de juniori băieți este pe punctul de a se contura; o parte a lotului reprezentativ masculin și-a început pregătirea de cîteva săptămîni, după o nouă orientare metodică, pe apă, la Timișoara; lotul feminin este gata să-și reia activitatea pentru obiectivele anului 1970, cu gîndul la primele mondiale din 1974 și (de ce nu?) la cea dintîi participare la J.O., în 1976.

Se pare că în majoritatea secțiilor munca reîncepe cu mai mult optimism și bune intenții decît în alți ani. Asistăm la un start care ne dă speranțe...

Sergiu ZELINSCHI

Încercări-transformări „POATE LA TARBES..."

Așadar, mai sînt doar două zile pînă cînd, duminică, la Tarbes, rugbyul continental se va apropia de tensiunea maximă, datorită întîlnirii dintre naționalele Franței și României, al cărei rezultat va lansa în cîștigătoare pe una dintre aceste două competitoare pentru „Cupa Națiunilor — F.I.R.A." ediția 1969—1970.

Să privim, deci, spre taberele celor două combatante unde, firesc, pregătirile au intrat în stadiul finisărilor. „Cocoșul", după ce și-a trimis „posibili" să-și dispute șansele în cîteva întîlniri desfășurate pe toate fronturile — „A", „B", „speranțe" — și-a reunit remarcații într-un „XV" pe care-l va prezenta pe arena din Tarbes.

Lotul Franței obligă folosirea majusculelor din mai multe motive. Mai întîi, cîteva noutăți: „aripa speranță", Bourgarel, jucător de mare viteză, posesor al unor foarte derutante schimbări de direcție, și tînărul de numai 20 de ani Bastiat (Dax), a cărui statură e de-a dreptul impresionantă: 1,96 m și 106 kg. Tot în rîndul „noutăților" am putea trece renunțarea la „8"-ul consacrat, „Spanghero" — (nerestabilit), cel căruia anul trecut i se acorda cu îndreptățită încredere căpitănia XV-lui francez, precum și revenirea celui care s-a folosit din plin de „prîjelul București" pentru a reintra în drepturi, Benoît Dauga. Măsura pare a fi un ultim experiment, rezerva avută față de Carrère în reacordarea epoletului de căpitan (de care beneficiază acum Puget) venind să susțină afirmația.

Nu lipsesc „numele" de mare sonoritate, respectiv mereu prezentul fundaș Villepreux, incisiva aripă treisferturi Bonal, mijlocașul la grămadă Puget (un autentic căpitan de echipă), centrul Trillo (singurul reprezentant al echipei campioane, Bégles), precum și narbonezii Viard și Bénésis, ambii în cerță ascensiune de formă.

Fără îndoială, pentru selecționerii francezi problemele serioase ridicate de indisponibilitățile de ultimă oră constituie un prilej de frămîntare. În schimb, dacă nici ei nu au de unde alege...

Trecînd de partea cealaltă, XV-le tricolor își menține vechea structură. Beneficiază, astfel, de argumentul omogenității, singurele modificări constituindu-le revenirea lui Nica pe aripă, titularizarea lui Niculescu la „deschidere" și, în sfîrșit, debutul fundașului Marinescu, înlocuitor de ultimă oră al lui Durbac (accidentat) ce părea a fi devenit titularul postului. Și totuși, nu debutanții au fost cei care au pus probleme în formarea echipei, incertitudinile planînd, paradoxal, tocmai asupra compartimentului care a suferit în final cele mai puține modificări, înaintarea.

În dorința asigurării unui pachet cu o bună forță de împingere, dar și cu o inteligență și mobilitate mereu prezente în joc, s-au făcut tatonări și încercări vizînd în special primele două linii ale grămezii. În final, au fost preferați Baciu, Onuțiu și Dinu pentru linia I, Șerban și Tutuianu pentru linia a II-a, linia a III-a, căreia i se va alătura Demian, rămînînd obișnuita ultimilor ani — subsemnatul și Răscanu. Evident, nu va lipsi din formație Irimescu, om care, prin precizia loviturilor sale de picior, a materializat victoria de anul trecut asupra XV-lui francez, el realizînd toate cele 15 puncte ale noastre.

O ultimă considerație asupra manierei de joc pe care o vor adopta, probabil, cele două formații, ne face să ne gîndim la un joc de uzură practicat de înaintarea franceză, în scopul reducerii posibilităților de replieri ale înaintării noastre, lăsînd astfel „cîmp" unei linii de treisferturi care va încerca să joace, tactică ce i-a dus pe oaspeți la un final victorios în recenta întîlnire cu „B"-ul nostru.

Iar din partea noastră, pe lîngă datoria înaintașilor de a „răspunde" pachetului advers, considerăm că surpriza unui joc în care atacul să nu fie refuzat va avea efectul moral, dar și material realizat în teren, ultimele rezultate ale naționalei noastre, maniera jocului, constituind argumentul ce pledează în perioada unei tactici cu accent pe atac.

Să așteptăm acum seara zilei de 14 decembrie pentru a afla (sau, poate, cu concursul televiziunii, pentru a vedea) în ce mod s-a desfășurat și care este rezultatul (din ce în ce mai greu de prevăzut) al tradiționalului meci de rugby dintre naționalele Franței și României.

Paul CIOBANEL
maestru emerit al sportului

ÎN FAȚA FILEULUI

CLASAMENTE DIVIZIA A

FEMININ

1.	Penicilina	9	8	1	25: 6 17
2.	Rapid	8	7	1	22: 3 15
3.	Dinamo	8	7	1	22: 5 15
4.	Univ. Timiș.	8	6	2	20:11 14
5.	Medicina	8	5	3	16:14 13
6.	I.E.F.S.	9	4	5	13:15 13
7.	Farul	8	4	4	14:15 12
8.	C.S.M. Sibiu	8	3	5	12:16 11
9.	Ceahlăul	8	2	6	12:19 10
10.	C.P.B.	8	2	6	10:19 10
11.	Progresul	8	2	6	6:19 10
12.	Voința	10	0	10	0:30 10

MASCULIN

1.	Dinamo	9	8	1	26: 7 17
2.	Steaua	9	8	1	25: 7 17
3.	Politehnica Gl.	9	8	1	25:11 17
4.	Rapid	9	7	2	24: 8 16
5.	Viitorul	9	6	3	20:13 15
6.	Unirea Tricolor	9	4	5	14:18 13
7.	Tractorul	9	3	6	14:22 12
8.	Minerul B. M.	9	3	6	11:19 12
9.	Politehnica Tm.	9	2	7	13:23 11
10.	Petrolul	9	2	7	9:23 11
11.	Univ. Craiova	9	2	7	9:25 11
12.	Progresul	9	1	8	11:25 10

Ieri, în divizia masculină A

I.C.H.F. A ÎNVINS PE UNIVERSITATEA CLUJ

I.C.H.F. BUCUREȘTI — UNIVERSITATEA CLUJ 62—60 (38-27). Pînă în minutul 15 (scor 26—22 pentru „U") se părea că studenții clujeni vor reedita frumoasele lor performanțe obținute în Capitală. Dar, o perioadă inexplicabilă de ineficacitate, de care bucureștenii au profitat prompt, a răsturnat situația, așa încît la sfîrșitul reprizei I.C.H.F. conducea cu 12 puncte. În partea a doua a meciului formația condusă de maestrul sportului Emil Niculescu și-a păstrat avansul pînă în apropierea finalului, cînd clujenii au avut la rîndul lor o revenire, ajungînd la numai două puncte diferență. În ultimul minut I.C.H.F. a reușit să mențină avansul minim și să cîștige meritat o partidă în care a deținut inițiativa majoritatea timpului. Au arbitrat bine P. Marin și Em Niculescu.

I.E.F.S. — VOINȚA BUCUREȘTI 78—72 (32—32). Începutul partidei a fost foarte echilibrat, avantajul alternînd. În min. 9 Voința a obținut un avans de 4 puncte (15—11), dar în mai puțin de trei minute o serie de coșuri au adus studenților un avans de 10 puncte (25—15). În partea a doua a partidei I.E.F.S. a dominat, s-a distanțat din nou cu 10 p și pînă la urmă, în ciuda eforturilor depuse de baschetbaliștii de la Voința, a obținut victoria. Au arbitrat R. Simion și P. Spiru. (D. St.).

RAPID — POLITEHNICA 76—69 (29—39). Cele două echipe bucureștene au furnizat o partidă viu disputată și echilibrată, cu o interesantă evoluție a scorului. În prima repriză, studenții, cu o precizie mai mare în aruncări, au luat un avantaj de 5 coșuri. La reluare, rapidiștii echilibrează jocul și în cîteva minute întorc rezultatul în favoarea lor, cu toate că studenții au aplicat presingul pe tot terenul. Au arbitrat corect G. Chiraleu și N. Iliescu.

A PAPADIE—coresp.

POLITEHNICA GALAȚI — POLITEHNICA BRAȘOV 96—72 (40—35). În sfîrșit, după o serie de insuccese, gălățenii au repurtat o victorie categorică și pe deplin meritată. Repriza întîi a fost mai echilibrată, dar apoi, gazdele joacă din ce în ce mai bine, creînd faze spectaculoase, concretizate prin „coșuri". Au arbitrat bine C. Negulescu și M. Rizea (București).

T. SIRIOPOL—coresp.

CALENDARUL SPORTIV AL ȘCOLII

(Urmare din pag. I)

tori". Nimic, însă, referitor la măsurile ce se vor lua pentru ca în școli să se respecte un calendar sportiv!

SITUAȚIE PARADOXALĂ LA LICEUL DE BĂIEȚI!?

Liceul „Nicolae Bălcescu", cu amintirea centenarului de curînd sărbătorit, liceul celor 1 500 de băieți piteșteni, trăiește cu înfrigurare realizarea unui mare vis: amenajarea unui complex sportiv în aer liber, compus dintr-un teren bituminizat, pistă pentru atletism, vestiare, tribune, luminație pentru nocturnă.

Toți elevii au muncit cu entuziasm la terenul lor „din deal" (1 400 sînt membri susținători ai organizației sportive din liceu), iar în primăvară se speră inaugurarea. Profesorul de educație fizică, Ion Vorovenci, s-a deplasat din proprie inițiativă la București spre a comanda echipamente sportive pentru ca elevii liceului să poarte culorile proprii.

În ciuda acestui climat febril, activitatea competițională se realizează în mică măsură, sporadic și fără a angrena toate clasele. Elevul Viorel Aciobăniței, din clasa a XII-a F, fost pînă acum cîteva zile (!) șeful comisiei sportive, cursant al unei pregătiri speciale ținute la Brașov, consideră drept „birocrație" a planifica și a urmări întrecerile interclase prevăzute de calendar. Aceasta să fi învățat la Brașov? Oare o concepție asemănătoare să i-o fi transmis și elevului Mircea Pale, secretar U.T.C. pe școală care manifestă același dezinteres? De ce nepăsarea își face loc într-o școală unde dorința de sport este evidentă?

NOI NU VĂ CONTRAZICEM...

La Liceul de fete nr. 2 întrecerile interclase la volei, baschet, handbal sînt în plină desfășurare. În dosarele U.T.C., la nivel de grupe, sînt consemnate victoriile și, respectiv, înfrîngerile clasei, o mini-cronică a meciurilor, precum și numele jucătoarelor ce s-au evidențiat. Elevelor li se anunță programarea meciurilor prin stația de radio a școlii, în cadrul emisiunii „Cinci minute despre sport", așteptîndu-se, de asemenea, căderea zăpezii pentru a începe pregătirile în vederea cuceririi „Săniuței de argint", competiție intrată deja în tradiția liceului. Tovarășa Silvia Popa, din conducerea școlii, ne-a mărturisit că s-ar putea face și mai mult în această direcție. Noi nu vă contrazicem!

LICEUL NR. 3 POATE FI CONSIDERAT... NR. 1!

Liceul nr. 3 „Alexandru Odobescu" a primit, odată cu noul local, și mult dorita bază sportivă. Activitatea competițională este foarte vie, deși terenurile sînt în curs de amenajare. Campionatul de fotbal a intrat în faza finală, handbaliștii și gimnaștii